

De moord in het landhuis

Ross Montgomery

*De moord in
het landhuis*

Vertaald door Olga Hoekstra



ISBN 978-90-492-0763-2

ISBN 978-94-023-2744-1 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Murder at World's End*

Vertaling: Olga Hoekstra

Omslagontwerp: Nathan Burton Design, bewerkt door Pinta Grafische Producties

Zetwerk: Mat-Zet b.v., Weesp

© Ross Montgomery 2025

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Helen

TITHE HALL

WESTVLEUGEL

ZOLDER

Opslagruimte

TWEDE
VERDIEPING

Slaapkamer

Slaapkamer

Slaapkamer

Slaapkamer

Slaapkamer

EERSTE
VERDIEPING

Bibliotheek

Herden-
kings-
kamer

Slaapkamer
van de
burggraaf

BEGANE
GROND

Kinder-
kamer

Ontbijtzaal

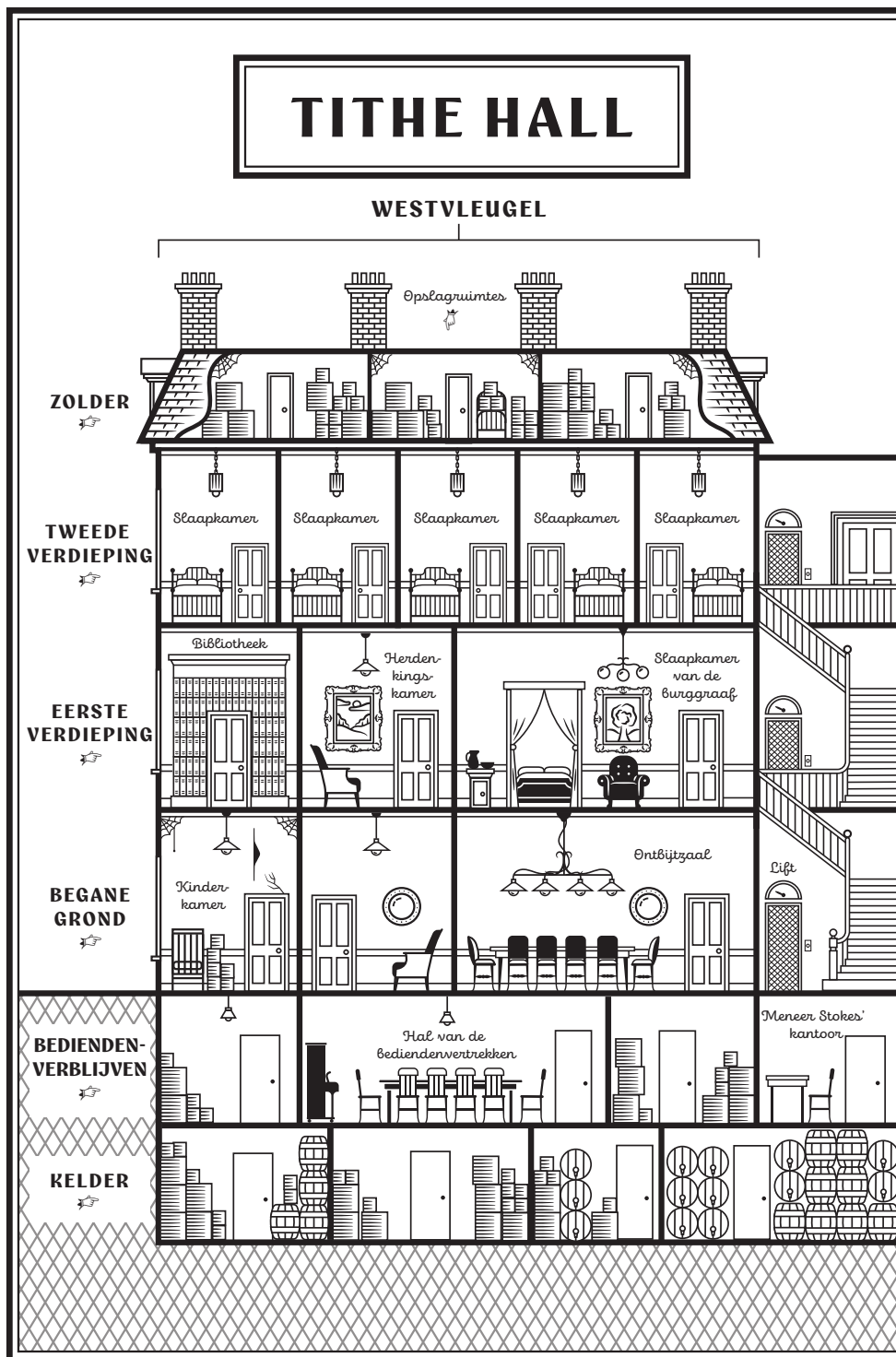
Lift

BEDIENDEN-
VERBLIJVEN

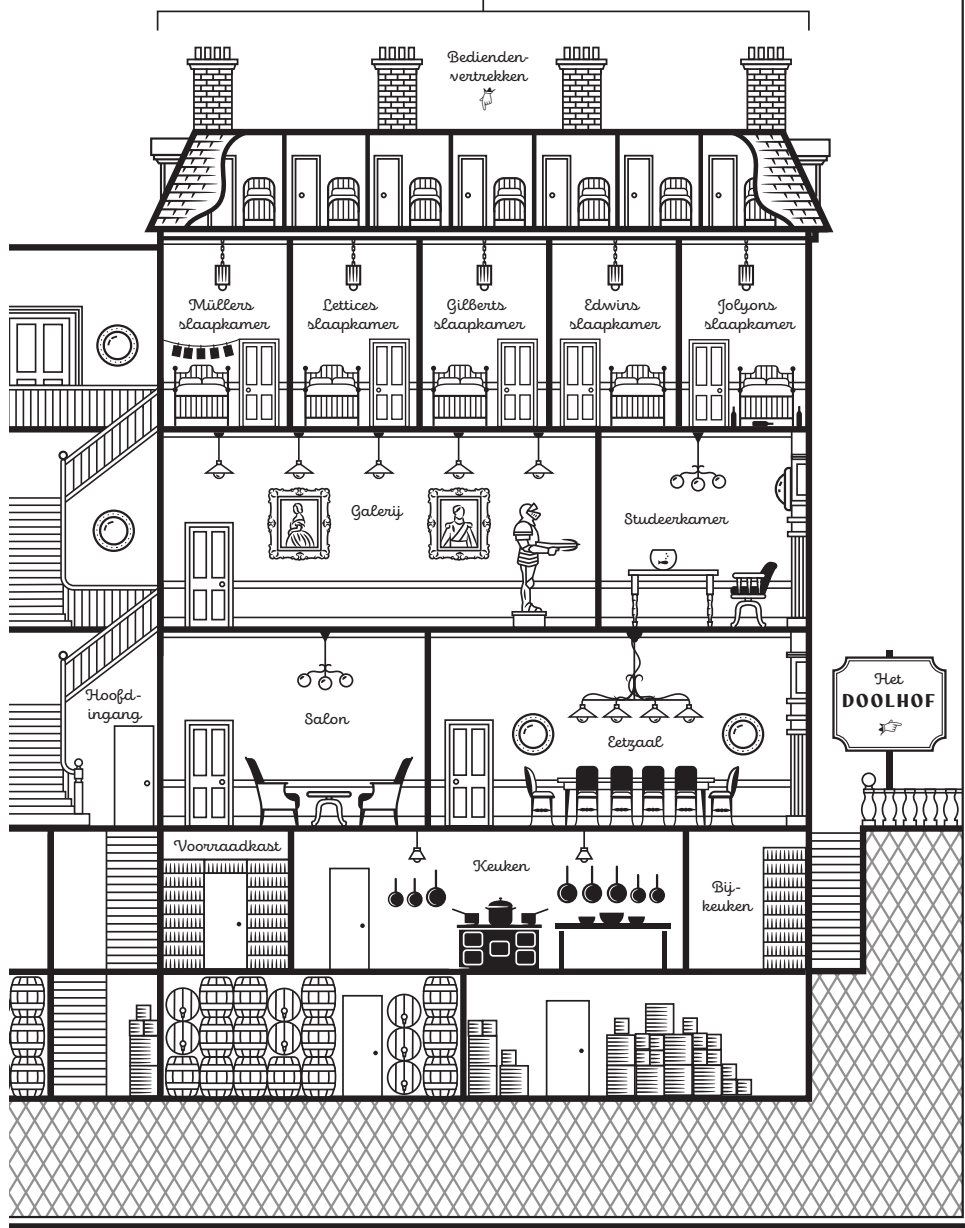
Hal van de
Bediendenvertrekken

Meneer Stokes'
kantoor

KELDER



OOSTVLEUGEL



STOCKINGHAM

WELT

Decima
Stockingham

Isabella
Stockingham

m.

Lord Conrad
Stockingham-Welt

Lawrence
Welt

Crispin
Welt

Robert
Welt

Iona
Welt

Lettice
Welt

Edwin Welt,
parlementsld

Schout-bij-nacht
Jolyon Welt

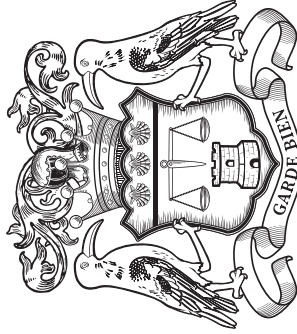
Ivan
Le Jou

Lamorna

∞

Torquil
Monterieff

Gilbert



Stockingham-Welt

Proloog

De komeet van Halley bereikte het perihelium – het punt van de baan rond de aarde dat het dichtst bij de zon ligt – op 10 april 1910. Hij zwaaide in een grote boog rond en begon toen met een snelheid van bijna tweehonderdduizend kilometer per uur richting de aarde te schieten, precies op het moment dat Stephen Pike zijn koffer uitpakte in het opvangcentrum voor dak- en thuislozen. Stephen had het slechte bed in het gedeelde slaapvertrek toebedeeld gekregen voor twee shilling per week, die hij vooraf moest betalen. Het bedrag was hoger als je ook een hond had.

Tegen 6 mei was de komeet nog maar achtentachtig miljoen kilometer van de aarde verwijderd en was ze zichtbaar gedurende de dag. Er sudderde wereldwijd al een paar maanden paniek als gevolg van de plotselinge dood van koning Edward VII en die paniek stond nu op het punt van daadwerkelijk losbarsten. Stephen had op zijn bed gezeten toen hij het nieuws hoorde. Hij las de ‘Hulp Gezocht’-pagina in de krant van de dag ervoor en probeerde uit te rekenen hoeveel tanden hij zou moeten verkopen om twee shilling te verdienen.

Tegen 12 mei werd de komeet elke nacht helderder en steeds duidelijker zichtbaar, en was de wereldwijde paniek echt goed uitgebroken. In Milwaukee was er een stormloop op het maken van testamenten. Het aantal verzekeringen tegen komeetschade (dood door schrik niet gedekt) was booming business en er was een wereldwijd tekort aan gasmaskers ontstaan. Ondertussen had Stephen zojuist een onverwachte brief ontvangen en vroeg hij zich af waar het door kwam dat die brief zo lekker rook.

Tegen 16 mei, net op het moment dat Stephen op de trein naar Paddington stapte om aan zijn tweedaagse reis naar Cornwall te beginnen,

was de komeet nog maar negentien miljoen kilometer verwijderd van de aarde en begonnen de zaken serieus uit de hand te lopen. De wereld was verdeeld tussen zij die dachten dat de komeet de aarde simpelweg zou passeren, zoals altijd het geval was, en zij die dachten dat hij het Einde der Tijden zou inluiden. Er waren komeetkijfeestjes waar cocktails met komeetthema werden geserveerd terwijl anderen schuilkelers aan het graven waren, liefdesbrieven begroeven en zich voorbereidden op een zekere dood.

Tegen de tijd dat Stephen op 18 mei aan zijn zestien kilometer lange wandeling naar World's End begon, was de komeet nog maar op twaalf uur afstand van de aarde. De afgelopen twee weken had ze rellen, stormlopen en massahysterie doen ontstaan en waren er priesters geweest die de terugkeer van Christus op aarde verkondigden. Die nacht zouden de daken van Parijs en Istanbul vol staan met publiek dat opgewonden zou toekijken hoe de komeet de aarde naderde om vervolgens voorbij te schieten, of een einde te maken aan al het leven op aarde.

Maar even daarvoor zou Stephen zijn aangekomen bij de brug die World's End scheidde van het vasteland. Hij zou tot aan zijn enkels door het kalm stijgende water waden en vervolgens de heuvel overklimmen die leidde naar de entree van Tithe Hall. Hij zou de veel kleinere personeelsingang vinden die verstopt zat aan de achterkant van het gebouw. En hij zou met een hand die maar niet wilde stoppen met beven op de deur van het kantoortje van de butler kloppen.

Hij was bijna een uur te laat en zijn voeten waren drijfnat.

En om heel eerlijk te zijn was het einde van de wereld op dat moment wel het laatste waaraan hij dacht.

Woensdag 18 mei 1910

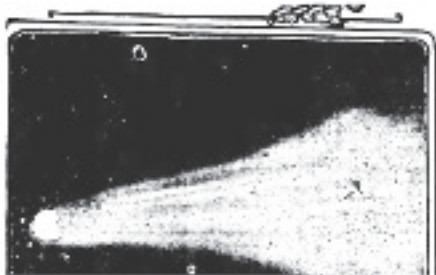
MIDDAG 18 MEI, 1910

14 PAGINA'S

1 CENT

VELEN VREZEN DAT HET EINDE VAN DE WERELD NADERT

**FOTO VAN DE KOMEET VAN HALLEY, GENOMEN DOOR
PROFESSOR HALE VAN HET CARNEGIE OBSERVATORIUM**



Bijgelovigen brengen dag
door in kerken en bereiden
zich voor op chaos.

ABSOLUUT ONGEVAARLIJK,
BEWEREN WETENSCHAPPERS.
Aarde doorkruist staart van
komeet vannacht om 23.20
uur EST. Volgende glimp
van komeet mogelijk.

The Scranton Truth

Woensdag 18 mei, 09.21 uur

‘Kom binnen.’

Het was een geweldige stem, heel deftig. Ik kon meneer Stokes heel goed horen door de houten deur heen, echt elk woord, wat een wonder was gezien het lawaai hier. Hij klonk kalm, zelfverzekerd – autoritair zelfs. Net zoals de rechter bij mijn veroordeling had geklonken, maar toen kon ik dat om overduidelijke redenen niet echt waarderen. Hoe dan ook, het was een geweldige stem.

Ik deed de deur open. Vergeleken met wat er buiten gaande was, was de kamer sereen. Alles was netjes en geordend, zoals een gereedschapskistje: een stoel, een bureau, zijn butlerboeken en boekhouding keurig gearchiveerd. Meneer Stokes was zelf ook net een menselijke gereedschapskist: keurig en netjes. Hij nam precies de hoeveelheid ruimte in die hij nodig had en geen centimeter meer. Zijn haren waren gekamd, zijn overhemd fris gestreken en zijn vingernagels schoon.

‘Meneer Stokes?’ Ik onderdrukte mijn accent, want je krijgt immers maar één keer de kans om een goede eerste indruk te maken, of niet?

Hij knikte, maar het zag er niet uit alsof hij me verwachtte. Dat soort dingen vallen me altijd op – de uitdrukking op iemands gezicht, hun manier van spreken, de manier waarop ze zich gedragen... Dat moest wel, in het huis waar ik opgroeide. ‘Ik ben Stephen Pike, meneer.’

Hij bleef maar naar me staren. Ik hield mijn koffer omhoog. Die was tweedehands, maar zag er nog best goed uit. Mensen klooiën niet met zulke koffers. ‘Het is de bedoeling dat ik hier vandaag begin. Ik ben uw nieuwe assistent-butler. Uit Londen.’

Meneer Stokes zei een tijdje niets. Toen knipperde hij. Hij zag er niet uit alsof hij dat vaak deed, maar dit was een lange knipper.

‘Ik ben bang,’ begon hij, ‘dat er een vergissing is gemaakt.’

Ik kon het direct horen in zijn stem, zag het ook in de blik in zijn ogen. Hij probeerde van me af te komen. Ik sloot snel de deur.

‘Het dienstmeisje dat me binnenliet, zei hetzelfde,’ zei ik nerveus lachend. ‘Maar het is de waarheid. Ik zweer dat –’

Meneer Stokes kwam al overeind uit zijn stoel. ‘Ik ben bang dat het huis gesloten is. Tithe Hall ontvangt op dit moment geen bezoek. We hebben geen belang bij –’

‘Ik heb hier een brief,’ zei ik. ‘Ziet u?’

Ik trok de brief uit mijn borstzakje, daar had ik hem in gestopt zodat hij niet zou gaan kreukelen.

‘Van Lettice Welt,’ zei ik. ‘Ze is familie van de burggraaf. Zijn nicht, volgens mij.’

Ik stond daar maar wat, als een – sorry – lulletje rozenwater, met die brief in mijn hand in de hoop dat meneer Stokes niet zou zien dat mijn hand nog altijd trilde. Ik probeerde niet te denken aan de twee dagen die het me had gekost om hier te komen. De trein naar Penzance, de vroege bus naar Tregarrick, de wandeling naar World’s End. Als ze me nu wegstuurden, kon ik niet eens thuiskomen. Bij de brief zat alleen genoeg geld voor een enkele reis heen. Ik had niet eens genoeg kleingeld voor een buskaartje. Mijn gedachten gingen naar het bankje in Penzance waar ik vannacht op had geslapen. Alleen het wegvegen van de vogelpoep had me al tien minuten gekost.

‘Als u de brief nou gewoon eens leest,’ drong ik aan.

Meneer Stokes wierp een blik op de brief, bekeek het delicate handschrift, het dure papier, de postzegel. Die brief was het echte werk. Hij rook zelfs duur. Toen zuchtte hij en nam hem van me aan. ‘Gaat u zitten, meneer...’

Mijn hart beukte in mijn borstkas. ‘Pike, meneer. Stephen Pike.’

Jolig van de opluchting ging ik zitten. Maar ik wist dat ik er nog niet was. Ondanks wat er in die brief stond, kon meneer Stokes me nog al-

tijd gewoon mijn koffers weer laten pakken. De burggraaf mocht dan wel de heer van Tithe Hall zijn, in het domein onder de trap gold wat meneer Stokes zei als wet.

Ik keek toe hoe hij de brief las en hem toen nog een keer las. In de kamer was het zo stil dat je het gekkenhuis buiten kon horen: dienst-meisjes die rondrenden, de kok die schreeuwde, borden die vielen, voetstappen die de trap op en neer denderden. Ik probeerde aan mooie, lange woorden te denken om mezelf te kalmeren. *Kakofonie. Tumultus. Onomatopée*. Het hielp niet.

‘Hier staat dat je ervaring hebt met huishoudelijk werk,’ zei meneer Stokes. ‘Bij Airforth, in Kent.’

Ik knikte. ‘Ik liep daar een tijdje stage als knecht, meneer Stokes.’

Hij wierp nog een blik op de brief. ‘Ontslagen op vrij jonge leeftijd, zie ik.’

Daar had je het al. Ik probeerde een slim antwoord te bedenken, maar dat was er niet en dus zaten we daar maar, in stilte. Ik kon voelen hoe het zweet zich onder mijn kleren begon te vormen. Zes-tien kilometer. Zo ver was het lopen geweest, met die grote heuvel op het einde. Mijn goedkope nette kraag van papier deed er niets tegen.

Meneer Stokes legde de brief neer. Aan de stand van zijn schouders kon ik zien dat het gezellige deel van het gesprek voorbij was.

‘Ik zal volledig eerlijk met je zijn, Stephen. Ik ben al twintig jaar de hoofdbutler op Tithe Hall. Ik heb de burggraaf gediend en voor hem zijn vader en ik heb in mijn tijd heel veel mensen aangenomen. Nog nooit heb ik dit soort omstandigheden meegemaakt.’

Ik kon de bloes in mijn nek omhoog voelen kruipen.

‘Laat me het je uitleggen,’ ging hij verder. Hij pakte de brief weer op. ‘De nicht van de burggraaf, Lettice Welt zoals je al zei, heeft me verzocht hier een plekje voor je te zoeken, als onderdeel van haar vele liefdadigheidsinitiatieven. Op zichzelf is dat niet ongebruikelijk. Maar ze vraagt me of ik dat wil doen met... uiterste discretie. Daarmee bedoelt ze dat ik niets aan de burggraaf vertel over de omstandigheden

waaronder jij bent aangenomen. Kort gezegd, ik moet dat voor hem geheimhouden.'

Discretie. Daar hield ik wel van. Misschien kon ik het in mijn notitieboekje schrijven, net voordat ik mezelf onder de trein terug naar Londen smeed.

'Het is niet mijn gewoonte om geheimen te bewaren voor mijn werkgever, Stephen,' zei meneer Stokes kil. 'Zeker niet als het gaat om het aannemen van nieuwe bedienden. En zéker niet als die specifieke bediende bijna tien jaar geleden voor het laatst in een huishouden heeft gewerkt.'

De blos had nu mijn oren bereikt, die waren vast felrood. Oma noemde ze altijd mijn bakens. 'Ik herinner me de specifieke taken van het werk nog goed, meneer Stokes.'

'Dat zal best, Stephen. En ik weet ook zeker dat je het met me eens zult zijn dat de verantwoordelijkheden van een knecht in opleiding en een bediende duidelijk verschillen. Heb je bijvoorbeeld ooit weleens aan tafel bediend?'

Daar had hij me. Ik ging rechtop zitten en stopte met op en neer wippen met mijn been. 'Ik weet dat ik nog veel te leren heb, meneer Stokes. Dat is de reden waarom ik ook een startsalaris accepteer. En waarom de Maatschap me mijn eigen uniform heeft gegeven, dus er zijn geen onnodige kosten voor de burggraaf.'

Er bewoog een spiertje in zijn kaak. En exact op dat moment wist ik welke vraag hij me ging stellen.

'Inderdaad. De' – hij wierp een blik op de brief – 'Borstal Maatschap. Vertel me eens, Stephen, als je het niet erg vindt, hoe precies is het gekomen dat je gedetineerd bent geweest in een Borstal Instituut?'

Twee dagen. Twéé dagen was ik bezig geweest een antwoord te vinden op deze vraag. En nu hij hier was, was er geen mogelijkheid om er onderuit te komen. Het enige wat er nog tussen mij en mijn laatste kans in stond, was wat er nu uit mijn mond zou komen.

Woensdag 18 mei, 9.38 uur

Dit moest perfect zijn. Onberispelijk. Dat woord had de gouverneur gebruikt tijdens onze laatste ontmoeting. Onberispelijk. Ik had het in mijn notitieboekje geschreven. Nu, in het kantoor van meneer Stokes, ging ik wat rechterop zitten, duwde mijn accent weg tot er niets meer over was en dacht aan de deftigste, elegantste woorden die ik kende.

‘Ik zou liever niet op de details ingaan, meneer. Ik heb een onvergeeflijke inschattingsfout gemaakt, daar heb ik boete voor gedaan, wat ook zo hoort. Ik heb mijn straf geaccepteerd en heb me daaropvolgend voor de gehele duur van mijn detentie gewijd aan een totale hervorming van mijn persoon. Het volstaat te zeggen dat ik nu volledig ben gerehabiliteerd.’

Meneer Stokes staarde me aan alsof ik zojuist Spaans had gesproken. Ik bleef doorgaan, het zweet droop langs mijn rug.

‘Ik heb veel gebruik gemaakt van de kapel toen ik binnen zat, ik bestudeerde de testamenten en hielp de kapelaan. De gouverneur zei dat ik de meest veelbelovende jongeman was die hij was tegengekomen.’ Ik priemde een vinger in de richting van de brief. ‘En daarom hoefde ik ook maar twee jaar te zitten in plaats van drie. En daarom werd ik aanbevolen door de Borstal Maatschap voor re-integratie, vanwege mijn ervaring met werken in een huishouding. De dame van het huis zei dat ze –’

‘Lettice Welt is niet de dame van het huis,’ onderbrak meneer Stokes me scherp. ‘Ze is de nicht van de burggraaf. Haar connectie vanuit liefdadigheid met de Borstal Maatschap mag dan wel een van háár passies zijn, hetzelfde kan niet gezegd worden van heer Stockingham-Welt.

Hij is een veeleisend heerschap dat de lat hoog legt. Daarbij komt dat je bij het huis gearriveerd bent op een cruciaal moment. Meneer heeft me strikte instructies gegeven om geen nieuwelingen het huis binnen te laten, onder geen enkele omstandigheid.'

De dure woorden verkruiemden als deeg in mijn mond. De harde toon was weer terug in zijn stem. Ik wist wat dat betekende... Ik had het eerder gehoord, bij mijn veroordeling. Meneer Stokes vouwde zijn handen op de tafel met zijn vingers tegen elkaar, waardoor hij een dak-je maakte.

'Je ziet in welke positie ik zit, Stephen. Zelf als ik ervoor zou kiezen om Lettice Welts instructies op te volgen en ik tegen de burggraaf zou liegen over jou aannemen, zie ik met geen mogelijkheid voor me hoe hij ermee akkoord zou gaan.'

Ik zag het allemaal voor me – de zestien kilometer lange wandeling, het bankje bij Penzance. Misschien had ik geluk en kon ik het uniform dat de Maatschap aan me gegeven had verpanden. Dat geld kon ik gebruiken om een treinkaartje terug naar Londen te kopen. Maar dan? Ik had niets. Ik had niet eens geld om mijn oude plek in het stapelbed in de daklozenopvang te betalen.

Het is gek, het einde zien. Je ziet er zo lang tegen op, en als het zich dan uiteindelijk aandient, voelt het bijna als een opluchting. Het was voorbij. Ik had alles gedaan wat ik kon. Het enige wat het nog erger kon maken, was om te proberen ertegen te vechten.

Toen slaakte meneer Stokes een zucht en trok zijn handen van elkaar.

'Alhoewel, je timing werkt ook in je voordeel. Ik geloof dat de burggraaf enorm onderschat heeft hoeveel personeelsleden hij de komende dagen nodig gaat hebben. We hebben dringend behoefte aan een jongeman zoals jijzelf. Iemand die sterk is en gezond en... veerkrachtig.' Hij vouwde de brief op en stopte die in zijn zak. 'Daarom denk ik niet dat we jouw aanbod om hier te komen werken kunnen afslaan.'

Ik kon mijn oren niet geloven. Ik ging niet naar huis. Ik had geen idee wat veerkrachtig betekende, maar ik zou het later gaan opzoeken. 'Dank u wel, meneer Stokes. Dank u.'

‘Bedank me nog maar niet,’ mompelde hij en hij stond op. ‘Ik moet eerst meneer overhalen om hiermee in te stemmen. Het kan zijn dat hij wat overredingskracht nodig heeft.’ Hij nam me kritisch op. ‘Ik vertrouw erop dat je begrijpt welk risico ik neem, Stephen. Mocht de waarheid over de werkelijke toedracht van jouw dienstbetrekking naar boven komen, dan dragen we daar allebei de verantwoordelijkheid voor.’

Ik knikte zo hard dat mijn nek er bijna door brak. ‘Ik zal u niet teleurstellen, meneer.’

‘Ik weet zeker dat je dat niet zult doen,’ zei meneer Stokes beleefd. ‘Kom... meneer is in zijn studeerkamer. Ik zal de situatie uitleggen en hem op het hart drukken hoe belangrijk het is om jou aan te nemen. Met een beetje geluk is hij zo afgeleid door de huidige situatie dat hij instemt met wat ik hem ook vertel.’

Hij opende de deur en het tumult stroomde naar binnen. Ik was de laatste paar minuten zo verstijfd van angst geweest dat ik compleet was vergeten wat ik in de gangen had gadegeslagen. De dienstmeisjes, het duwen, de paniek. Het leek meer op een treinstation tijdens de spits dan op het dienstvertrek van een of ander geïsoleerd landhuis. ‘Als u het niet erg vindt dat ik het vraag, meneer... Wat is de huidige situatie?’

Daar was die blik weer.

Ik zocht naar woorden. ‘Want... het is gewoon apart, meer niet. Toen ik arriveerde, dacht ik dat ik bij de verkeerde plek was. Met de ramen die dichtgetimmerd zijn en zo. De zandzakken langs de oprit. De landerijen die zijn open gegraven. Als er geen auto’s voor geparkeerd hadden gestaan, zou ik gedacht hebben dat het huis gesloten was. En iedereen rent rond alsof er iets ergs staat te gebeuren.’

Meneer Stokes wachtte even. Toen sloot hij de deur en draaide zich naar me om. ‘Stephen, ik neem aan dat je geen andere werkopties hebt behalve deze? Dit is zegge je laatste kans?’

Daar had ik niet zoveel op te zeggen.

‘Laat me je dan van wat advies voorzien. Iets wat ik heb geleerd van een leven lang in dienst zijn.’ Hij stak zijn armen achter zijn rug. ‘Het

succes van een bediende hangt af van diens gave om onzichtbaar te zijn. Om net zo aanwezig te zijn en net zomin op te vallen als het meubilair. Om alleen te verschijnen als dat nodig is, om alleen te spreken als je wordt aangesproken, en verder totaal geen aandacht te vestigen op jezelf. Ben je het daar mee eens?’

Ik knikte.

‘Geweldig,’ zei meneer Stokes en hij deed de deur weer open. ‘Dan stel ik voor dat je, als je in dienst van Tithe Hall wilt blijven, die vraag nooit meer stelt.’

Woensdag 18 mei, 09.46 uur

De personeelsgang was helemaal vol. Er waren kamermeisjes en dienstmeisjes en keukenmeisjes en wasmeisjes en hulpjes die alle kanten op renden, die deuren blokkeerden en hun geduld verloren terwijl ze schone lakens, heet water en bakken vol kolen vasthielden. Ik had nog nooit zoiets gezien. Het was alsof iemand zojuist had gezegd dat het huis in de fik stond en niemand naar huis mocht voordat ze hun werk gedaan hadden.

‘Zoals je kunt zien gaan dit een paar uitdagende dagen worden, Stephen,’ zei meneer Stokes die als een gestroomlijnd schip door de gang gleed. ‘Je bent enigszins in het diepe gegoooid. Er is veel wat je zult moeten leren, en niet veel tijd om het te leren.’

We passeerden een provisiekast die vol zat met meer eten dan ik ooit had gezien. ‘Ja, meneer Stokes.’

‘We beperken je takenpakket eerst tot schoenpoetsen en bestek. Als je meer zelfvertrouwen hebt opgebouwd, kun je de tafel bedienen met Lowen en mijzelf. Hij is de eerste assistent-butler en als bediende werk je direct onder hem, natuurlijk. Je moet te allen tijde doen wat wij doen.’

We bleven staan om twee dienstmeisjes met een grote plaat multiplex te laten passeren. ‘Ja, meneer Stokes.’

‘En gezien de situatie waarin het huis zich nu bevindt, moet je ook snel kunnen schakelen.’

Een stoet dienstmeisjes marcheerde langs ons. Ze droegen zuurstoftanks. ‘Ja, meneer Stokes.’

Hij bleef op een hoek staan. Ik kon zijn gezicht niet zien, maar ik

kon aan zijn achterhoofd aflezen dat hij zijn woorden zorgvuldig aan het afwegen was.

‘Het kan ook zijn dat er wat... extra taken van je verwacht worden. Op bepaalde momenten zul je miss Decima assisteren. Zij is de oudtante van de burggraaf en ze verblijft in de oude kinderkamer, apart van de rest van het huis. Je moet zorgen dat je, als dat nodig is, beschikbaar bent voor haar.’

Ik trok wit weg. ‘Daar heb ik niet veel ervaring mee, meneer Stokes.’

‘Dan moet je maar snel leren,’ mompelde hij. ‘Ze heeft al het vrouwelijke personeel al versleten.’

We draaiden de hoek om en ik zag iemand tegen de muur voor ons leunen. Het was een dienstmeisje. Ze stond alleen en huilde met haar handen voor haar gezicht. Niemand bleef staan om haar te helpen of om te vragen of het wel goed met haar ging. Terwijl hij voorbijliep, reikte meneer Stokes haar een zakdoekje aan. Dat deed hij zonder haar ook maar aan te kijken. Ik keek over mijn schouder en vanonder slierten vochtig blond haar staarde een doodongelukkige blik naar me terug.

‘Vertel me eens, Stephen, hoeveel weet je al van World’s End?’ wilde meneer Stokes weten. ‘Van Tithe Hall? Van meneer Stockingham-Welt?’

‘Een beetje,’ zei ik.

Meneer Stokes knikte kort naar me, waaruit ik aflas dat hij wist dat ik loog maar dat het niet erg was.

‘World’s End is het grootste getijdeneiland van het land. Het beslaat meer dan drie vierkante kilometer. Het is al generaties in het bezit van de familie Stockingham en het werd ooit beschouwd als een belangrijke militaire uitvalsbasis. De kliffen en de heuvel zijn een natuurlijke bescherming tegen de ruige elementen en de afwisseling van eb en vloed zorgt voor een verdedigingslinie tegen invallen vanaf het vasteland. Op je weg hiernaartoe is de verhoogde weg je zonder meer opgevallen.’

Die was me zeker opgevallen. Ik was door het water heen gewaad terwijl ik mijn schoenen omhooghield.

‘Die weg houdt in dat het huis regelmatig voor een aantal uren is afgesloten van het vasteland,’ vervolgde meneer Stokes. ‘Als dat gebeurt, zijn we overgeleverd aan de genade van de zee. De rotsachtige kustlijn maakt het onmogelijk voor schepen om aan te meren, dus is naar de kust zwemmen de enige manier om van World’s End af te komen.’

‘Ik kan niet zwemmen,’ liet ik hem weten.

‘Dat is misschien maar goed ook,’ antwoordde meneer Stokes. ‘Op den duur wen je wel aan de isolatie. Het is gewoon een van de vele eigenaardigheden van het huis.’

Ik stond op het punt om te vragen wat de andere eigenaardigheden dan waren, maar toen opende meneer Stokes een kastdeurtje en stapte naar binnen. Bijna liet ik mijn koffer vallen. Verstoppt in het kastje zat een kleine wenteltrap die als spiraalvormig kinderspeelgoed omhoog draaide. Ik volgde hem naar binnen en moest ver vooroverbuigen om te voorkomen dat mijn hoofd tegen het plafond schraapte.

‘Tithe Hall is gebouwd door de vader van de burggraaf, Lawrence Welt. Het was een cadeautje voor zijn vrouw, toen hij introuwde in de Stockingham-familie,’ legde meneer Stokes uit. ‘Hij geloofde er heilig in dat bedienden en het huishouden strikt gescheiden moesten blijven met als gevolg dat het huis een aantal diensttrappen heeft zoals deze. Dit zorgt ervoor dat bedienden dag en nacht elke verdieping kunnen bereiken, zonder gezien te worden.’

Ik kon amper mijn ogen geloven. We passeerden deuren waarop BEGANE GROND – SALON EN GANG NOORD EN GEWOON EEN KAST en LET OP! NIET GEBRUIKEN stond, voordat meneer Stokes door een deur stapte waarop stond: EERSTE VERDIEPING – OOSTVLEUGEL. Ik volgde hem en bevond me ineens in een grote gang waar dikke tapijten lagen en glimmende kroonluchters aan het plafond hingen. De overgang bezorgde me bijna een whiplash.

‘De diensttrappen zullen een fundamenteel deel van je leven op Tithe Hall worden,’ liet meneer Stokes me weten. ‘Mocht je de burggraaf of een van zijn gasten zien, dan moet je de dichtstbijzijnde trap

vinden en jezelf laten verdwijnen. Daarvoor moet je ook de butlerspiegels gaan gebruiken.'

Ik snapte eerst niet wat hij bedoelde. Toen zag ik ze: ronde patrijspoortspiegels met gouden lijsten die aan het einde van de gangen hingen. Het glas erin was rond geslepen, als een oogbol.

'Butlerspiegels,' herhaalde meneer Stokes. 'Tegenwoordig iets antieks. Ooit werden ze gebruikt om duistere plekken te helpen verlichten, maar tegenwoordig zorgen ze ervoor dat het bedienend personeel om hoekjes kan kijken, zodat ze niet onverwacht meneer Stockingham-Welt tegenkomen.'

Het was hier zeker niet duister. Het licht kon je eerder verblindend noemen. 'Ik heb nog nooit zo veel elektrische lampen gezien, meneer,' zei ik.

Meneer Stokes knikte, content dat ik dit had opgemerkt. 'Elke kamer wordt ermee verlicht. De etages zijn ook met elektrische liften met elkaar verbonden, alhoewel het natuurlijk verboden is voor het bedienend personeel om die te gebruiken. Alle elektriciteit komt van een generator die wordt aangejaagd door de watervallen op het terrein. Meneer Stockingham-Welt wordt beschouwd als een van de scherpste wetenschappelijke denkers van het land. Hij heeft Tithe Hall in mischien wel de meest technologisch geavanceerde woning in Europa getransformeerd.' Hij liep verder, zijn voeten maakten nauwelijks geluid op het tapijt. 'Kom, zijn studeerkamer is deze kant op.'

Ik volgde hem en nam de gang vol verwondering in me op. Ik wist dat de burggraaf rijk was, maar ik was nog altijd niet voorbereid op hoe groots Tithe Hall was. Ik was nog nooit in een huis geweest dat beschermd werd door de zee. Aan de buitenkant had het ook geleken alsof het was gebouwd als een kasteel, met torentjes en kantelen, net als iets uit een sprookje. Eerlijk gezegd leek Airforth hierbij vergeleken eerder op een plee.

Maar het was ook gek. De ramen waren allemaal dichtgetimmerd, waardoor alles bedompt en afgesloten leek, als iets wat was ingepakt. Het voelde alsof ik mijn eigen ademhaling kon horen. Als de oogver-